

Павловићевим стиховима трагајући за њиховим, језгровито назначеним, но истовремено и скривеним смислом. Као искусни мистагог кроз слојеве значења пјесничке ријечи Павловић сигурним путем уводи читаоца у митске дубине и мистичка проникнућа.

Срећом, и пјесниковом и нашом, у његовој поезији са мистиком се прожима животна драма човјека и динамика људске историје. Ширина његових погледа обиљежена је висовима и светим мјестима која се могу поредати по линији затегнутог лука од Синаја, преко Јерусалима и Цариграда до Белог Града Деспота Стефана у којем смо се сабрали. У простору тог лука налази се Света гора атонска и многа мјеста српске ћириличне повјеснице од Охрида до Призрена и Смедерева.

Павловићева поезија прозире у драматичне токове српске историје (као што се и Његошев Данило „топи у српске несреће“) а повремене узлете и обнове свог народа прати стиховима у којима се смјењују епски и лирски тонови: „нови ће живот да почне/ и биће кратак/ у јеку мача/ појања/ и завршног пева“. Подсјећајући на библијско искуство, у којем смо укоријењени православном вјером, он зна да скрене пажњу на опасност од наших колективних заблуда, прошлих и садашњих: „из ропства мисирског/ неће те извести/ рука фараона/ - лажни избавитељ/ пречицом води/ до новог ропства/ и Вавилона“

Значајна тема Павловићевог књижевног дјела, као уосталом и код Његоша, је жртва и жртвоприношење. То само по себи не би било вриједно пажње да овдје жртву не прати благи повјетарац духа и зрак небеске свјетлости. У том контексту јавља се и тема храма па нам је због тога јасно откуда његова поезија има повремено литургијску мелодију.

Није упутно у било ком пјесничком дјелу, па ни Његошевом ни Павловићевом, тражити богословске формулације, нити провјеравати догматску правовјерност нечије поезије. Али у Павловићевим пјесмама имамо лијепу назначену мистичка просветљења која су у потпуности прихватљива за православно евхаристијско искуство као што је то случај са следећим стиховима:

„Неко ми показује
висину неба
златни свод
и светлост
како пада
на моје теме
на жртвени сто“.

На другом мјесту саопштава своје светотајинско **вјерују** у којем има и апофатичких елемената: „О да сам ... седео за столом на којем се мало хлеба претворило у многа и светла тела ... Нисам био на свадби у Кани нити сам сведок васкрсења...зато се одричем сваког хтења и надам се још мало у хлеб и Његова преображења.

Еп. Бурмачић - Нисанџић

+ Јоаникије